

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannemisjon

Nr. 4

April 1978

14. årgang

Født av Gud

Av Øivind Andersen

I 1. Johannes brev 5, 1 leser vi: «Hver den som tror at Jesus er Kristus, han er født av Gud.»

Vi kunne kanskje lese dette ordet på en litt annen måte, og ennå være i overensstemmelse med det som ligger i det: Hver den som setter sin lit til, hver den som stoler på, fortrøster seg på at Jesus er Kristus, han er født av Gud.

Når det her er tale om å tro, så er det ikke det samme som å ha en mening eller å holde for sant. Det er tale om det som et menneske setter sin lit til, om noe som de rekner med og stoler på, og bygger hele sitt liv på. Den som bygger sitt liv på, som tar sin tilflukt til at Jesus er Kristus, han er altså født av Gud. Han har livet i Gud fordi han tror at Jesus er Kristus.

Det er jo et ganske underlig ord, og spørsmålet er hva meningen er i dette? Hva betyr det at Jesus er Kristus?

Da må vi se litt på ordet Kristus i Guds ords lys. Det har vi gjort også tidligere her i Den Lutherske Timen, men det er noe som en kristen aldri blir ferdig med, for det har slike dybder i Guds ord at vi kommer aldri til bunns i det mens vi er her i verden.

Kristus betyr den salvede, det betyr at han er mellommannen mellom Gud og mennesket. Den salvede, det ble brukt om ypperstepresten i det gamle Testamente, og ypperstepresten

han er en mellommann mellom Gud og mennesket. Jesus er ikke en mellommann, men han er selve *mellommannen*. Det er bare en mellommann, står det i Galaterbrevet, det er bare en, nemlig Jesus Kristus.

Han er den som er kommet for å stå i vårt sted overfor Gud, samtidig som han representerer Gud overfor oss. Videre Guds salvede, det er kongen. Jesus er kongenes Konge og herrenes Herre. Han er altså ikke en herre eller en konge, men han er selve *kongen, han er Herren*. Det blir han da også kalt både i det gamle og i det nye Testamente.

Videre er profeten Herrens salvede i Det gamle Testamentlige språkbruk. Jesus er ikke en profet, men han er selve *profeten*. Han er selve den som er Guds ords forfatter, den som budskapet kommer fra, og de som har gitt oss Guds ord og som vi kaller forfattere i Det gamle og Det nye Testamente, de er overleverere til menneskeheten av det ord som Herren selv er den egentlige opphavsmann til. Alt dette ligger i at Jesus er Kristus.

Men enda har jeg ikke sagt det som kanskje er det aller viktigste: Han er selve Guds ut-sending, han er den som skulle komme til verden. Og hva det betyr ser vi i Det gamle Testamente, i 2. Mosebok, kap. 3 og andre steder, hvor vi møter Gud som sin egen ut-sending i den som i Det gamle Testamente

kalles Herrens engel. Det betyr Herren i en engels skikkelse. Ordet Angelos, det er et gresk uttrykk, det betyr utsendelse, og det svarer til det hebraiske Malea som også betyr utsending. Herren er kommet som sin egen utsending. Han som åpenbaret seg for Moses, for eksempel, han som gir loven på Sinal, og som taler til Moses ansigt til ansigt, som han selv sier: «Ansigt til ansigt talte jeg med ham, munn til munn, som en mann til sin neste!» Han som har gjort det, han er kommet i kjød, han er blitt menneske. Og det er det vi minnes om ved Maria budskapsdag.

Jesus Kristus, han er Kristus, han er Gud selv, som kommer til jorden som Guds utsending. Jesus sier om seg selv gjentatte ganger, og ganske særlig i Johs. evangeliet: Han er den som Faderen har sendt til verden.

Jesus sier også gang på gang, at de som tror på ham som Faderens utsending, tror at han er utgått fra Gud og at han er utsendt fra Gud, de er på en særlig måte gjenstand for Faderens kjærlighet. Faderen elsker dem som tror at Jesus er utgått fra Gud, og at Jesus selv er Gud. Og Jesus har sagt: Faderen selv skal elske ham, og jeg skal elske ham og åpenbare meg for ham. Det ser vi for eksempel i Joh. evangeliet kap. 14, 20 og de følgende vers.

Dette betyr at han som vi taler om nå, det er Gud som er menneske. Det er ikke Gud som har tatt bolig i et menneske, det kan vi jo si om en kristen fordi Jesus bor ved troen i våre hjerter, fordi vi har Guds Hellige Ånd har vi Gud selv i oss, vi som tror på Jesus. Det er Skriftens egen tale, og det er helt ut bibelsk å si at Gud bor i en kristen. Men det er meget forlitt å si om Jesus Kristus. Det at han er Kristus, betyr at *han er Gud*. Gud bor ikke i ham, men *han er Gud*. Det er Gud som er blitt dette menneske, det er Gud selv som er gått inn i menneskeslekten, han har latt seg føde inn i menneskeslekten slik som alle andre mennesker. Maria hun ble frukt-

sommelig ved Den Hellige Ånd, gjennom Guds eget ord, gjennom et budskap fra Gud som engelen Gabriel formidlet. Og det ble da sagt til henne, gjennom de ord som vi har på denne søndag dette tales, at Den Hellige Ånd skal overskygge henne og det som avles i henne det er av Den Hellige Ånd. Og dette skjer gjennom hennes fødsel. Gud selv går inn i hennes liv, og begynner på den menneskelige utvikling fra å være foster i mors liv, og så gjennomgår Gud hele utviklingen til døden på korset, han står oppigjen av graven, han blir ikke værende i døden, og Guds Sønn opphører aldri å være menneske. Ved Faderens høgre hand er han fremdeles menneske. Gud er menneske.

Å sette sin lit til dette at Gud er menneske, det er det samme som å sette sin lit til at Jesus er Kristus. Den som gjør det, han har liv i Gud. Du får liv i Gud ved å sette din lit til det som Guds ord sier om Jesus. Du frelses gjennom din hørsel. Vi frelses ikke ved våre anstrengelser, og det er ikke noe du kan gjøre for å få liv i Gud. Det er mange som spør: Hva skal jeg gjøre for å bli en kristen? hva skal jeg gjøre for å få liv i Gud? Og da vil jeg svare som en venn av meg i Danmark bruker å si: Du skal gjøre det som Jesus ikke gjorde. Og hva er det? *Ingen ting! Han gjorde alt.* Det er ikke mer å gjøre. «Du kan intet gjøre for å frelse få, bare Ordet høre, hvile deg derpå. Ingen angrens smerte læge kan ditt hjerte. Nei, men Ordet sier: Lækt ved Jesu sår».

Den som ser Jesus, det er Gud. Vil du se Gud, skal du se på Jesus Kristus slik som du møter ham i Guds ord. Vil du rekne med Gud, skal du rekne med Jesus, og det betyr igjen å rekne med Guds ord og løfter slik som du møter det i det Nye Testamente. Vil du eie Gud og livet i Gud, skal du ta din tilflukt til det som Guds ord sier at Jesus er Kristus. Der har du livet.

Dette er for deg som hører på, og som en-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. navn og adr. Bladet blir halde oppe av frivillige gaver.

Eksp. : M. Skumsnes, Horneland, 5400 Stord. Postgiro : 5 01 97 08

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiing, adresseforandring og gaver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Form.: Leif Øygarden, 3766 Sannidal
Tlf. Kragerø (036) 83117

Kass. : Sverre Bøhn, 5601 Norheim-sund. Postgiro: 5 68 21 33. Bankgiro :
Vikøy Sparebank 3530.21.00932

nå ikke er blitt en kristen, som det er et budskap til alle som tror på Jesus.

Og så slutter vi da der vi begynte : Hver den som tror at *Jesus er Kristus, han er født av Gud*. Amen.

Avskrift fra lydband etter Den Lutherske Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

Troen

Av Ole Hallesby

Jeg kommer nå til den annen side ved det sinnelag som utgjør bønnens vesen : den hjertetilstand Gud kjenner som en bønn som roper til ham fra jorden, med ord eller uten ord.

Det står skrevet : «Uten tro er det umulig å behage Gud». (Hebr. 11, 6). Ja, uten tro blir det ingen bønn, hvor stor hjelpeløsheten

enn er. Hjelpeløshet og tro er det som i forening frembringer bønn. Uten tro fører hjelpeløsheten bare til nytteløse nødsrik i natten.

Men jeg behøver bare å nevne dette med troen, så kjenner alle som ber, at vi rører ved et av bønnelivets aller såreste punkter.

Det står jo så mange og skarpe ord i Bibelen om at vi må be i tro dersom vi skal vente å bli bønnhørt. «*Dersom i har tro og ikke tviler, da skal I ikke alene gjøre dette med fikentreet, men endog om I sier til dette berg : Løft deg opp og kast deg i havet, så skal det skje. Og alt hva I ber om med tro i eders bønn, det skal I få*». (Matt. 21, 21-22)

«Sa jeg deg ikke at *dersom du tror, skal du se Guds herlighet*» (Johs. 11, 40 «*Deg skje som du tror*» (Matt. 8, 13.)

«Men han *be i tro*, uten å tvile, for den som tviler ligner havbølgen som drives og kastes av vinden : Ikke må det menneske tro at han skal få noe av Herren, slik en tvesinnet mann, ustø på alle sine veier» (Jak. 1, 6-8)

Disse ord har dømt mangelen fattig beder ned i støvet, ja, gjort ham så helt til intet at han kjenner det umulig å be. Det er jo så innlysende : den som vil be til Gud, må tro. Derfor er det jo en spott imot Gud å vende seg til ham i bønn uten å tro på bønnhørelse.

Men når den som ber nå redelig skal prøve seg selv etter Skriftens ord, så vil han snart finne at det er troen som mangler i hans bønn. Det står at han skal be i *tro, uten å tvile*. Men han gjør akkurat det motsatte. Han tviler *før bønne*, han tviler *under bønne*, og han tviler *etter bønne*. Ja, han ligner nettopp havets bølger, han drives og kastes hit og dit av tvilens vind. Og er det ikke nettopp ham som er beskrevet i Skriftens ord : «En tvesinnet mann, ustø på alle sine veier»?

Han er fortvilet, han er hjelpeløs, og han ber. Men han får ikke det han ber om, skjønt han ofte ber så inntrengende, ja *roper* til Gud i sin nød, både for seg selv og sine kjære. Etter en slik bønn går der et lønlig håp gjennom hans sjel : Kanskje Gud likevel vil høre

denne gang? Og han går ispenning for å se bønnehørselen. Men nei, ingen forandring!

Da kjenner han dommen over sin bønn: Gud kan ikke høre ham, for han ber ikke med tro. Han ber med tvil. Å, hvor tvilen kan bore seg inn i hver eneste bønn! Den gjør ham redd for bønningen. Redd for å synde mot Gud nettopp i bønningen.

Min tvilende venn, din sak står ikke så slett som du selv mener.

Du har mer tro enn du selv vet. Du har tro nok til å be, ja, tro nok til å bli bønnehørt. Troen er jo en merkelig ting som ofte gjemmer seg vekk så vi hverken kan se eller finne den.

Og likevel er den der og viser bestemte og tydelige livstegn. La oss se litt på disse.

Troens kjennetegn er å komme til Kristus.

Dette er troens første og siste og sikreste livstegn. Synderen har jo bare sin synd og sin nød. Det har Guds Ånd vist ham. Og troen viser seg nå enkelt og liketil i det at synderen istedenfor å løpe fra Gud og sitt eget ansvar som han gjorde før, nå går frem i lyset for Kristus med all sin nød. Den synderen som gjør dette, han tror.

Det står skrevet: «Den som kommer til meg, vil jeg ingenlunde støte ut». (Johs. 6, 37). «Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene.» (Johs. 1, 9)

Det var akkurat slik de gjorde, de som kom til Jesus og fikk høre Jesu eget ord innen de gikk: «Din tro har frelst deg». De gjorde ikke noe annet enn å komme til Jesus og fortelle ham sin nød, enten det nå var legemlig eller åndelig nød, eller det var begge deler.

Se nå her på troens enkle, men ydelige livstegn: Den ser sin nød, den innrømmer sin hjelpeløshet, går til Jesus og sier ham akkurat hvor ille det står til og legger sin sak i Jesu hånd.

Nå kan du og jeg si oss selv hvor mye tro vi må ha for å be. *Vi har tro nok, når vi vender oss til Jesus i vår hjelpeløshet.*

Her ser vi tydelig hvorledes den rette bønningen vokser frem som en frukt av hjelpeløsheten og troen. Hjelpeløsheten blir til bønn i det øyeblikk, du går til Jesus og taler redelig og fortrolig med ham om din nød. For dette er å tro.

Grunnen til at det ikke behøves mer tro for å be, ligger i selve bønnens vesen.

Vi har jo overfor sett at bønn ikke er noe mer innviklet enn dette å lukke opp døren når Jesus banker, og la ham komme inn til vår nød og hjelpeløshet med alle sin undergjørende krefter.

Vår tro skal ikke hjelpe Jesus å oppfylle vår bønn. Han behøver ingen hjelp, han behøver bare adgang. Vår tro skal heller ikke trekke Jesus inn i vår nød, eller gi ham interesse og omsorg for oss. Nei, den har han selv på forhånd. Og han vil selv inn i vår nød for å hjelpe. Men han kan ikke komme til før vi selv «lukker opp døren». D.v.s. før vi ved vår bønn gir ham adgang til å gripe inn.

Tvil og vantro

Den tilstand av tvil og indre usikkerhet, som du så ofte har gått med både til din bønn og fra din bønn, den har du kalt *vantro*. Men det beror på en begrepsforvirring som dessverre er meget alminnelig, men derfor like skadelig for bønnelivet.

Vantro er noe helt annet enn *tvil*. Vantro er en viljetilstand og består i at ett menneske ikke vil tro, dvs. ikke vil se sin nød, ikke vil innrømme sin hjelpeløshet, ikke vil gå til Jesus, ikke vil tale redelig og fortrolig med ham om sin synd og sin nød.

Tvilen derimot er en lidelse, en smerte, en sykdom, som til sine tider legger seg over troen. Vi kunne gjerne derfor kalle den for trosnød, troslidelse, trossmerte, trostrengsel.

Denne trossykdom kan være mer eller min-

dre smertefull og mer eller mindre langvarig som all annen sykdom. Men får vi se den som en lidele som legges på oss, da mister den sin engstende og forvirrende brodd.

All lidelse som legges på oss, skal tjene oss til gode. Slik også med denne troslidelse. Den er altså ikke farlig slik som vi lett vil føle den. Den er ikke farlig hverken for troen eller bønner. Den tjener nemlig til å gjøre oss hjelpeløse. Og som vi ovenfor har sett, er hjelpeløsheten bønnens bærende sjelstilstand og drivende kraft. Ikke noe fremmer derfor vårt bønneliv som denne opplevelse av hjelpeløshet.

Disse siste tanker synes imidlertid å komme i strid med de bibelord jeg gjenga ovenfor. Disse uttalte jo helt bestemt at den som ber med *tvil* ikke kan vente noen bønnhørelse.

Men disse ord må ikke rives løs fra sin sammenheng. Vi må samholde dem med andre ord i Skriften som gjelder samme sak. Her må da nevnes den karakteristiske lille beretning i Mark. 9, 14-30. Mens Jesus og de tre disipler opplevde forklarelsen på berget, hadde en mann brakt sin besatte gutt til de andre disiplene, men de maktet ikke å drive den onde ånd ut. Da Jesus kom, skynte faren seg å bringe gutten til ham.

På Jesu spørsmål forteller faren hvor lenge gutten har hatt dette og hvor fryktelig han har lidd. Og tilføyer så i sin fortvilelse: «Om du formår noe, så ha medynk med oss og hjelp oss!» Til dette svarer Jesus: «Om jeg formår? Alt er mulig for den som tror». Mannen forsto det alvorlige i Jesu ord og utbrøt fortvilet: «Jeg, tror, Herre, hjelp min vantro!»

La oss merke det karakteristiske, at han bruker uttrykket *vantrø*. Selv bedømmer han sin tvil for vantro. Slik er det alltid med den redelige tro, den bedømmer seg selv strengt og ubarmhjertig.

Men la oss merke oss hvordan Jesus bedømte denne hans tvilende, ustø og skjelveende tilstand. I Jesu øyne var det *tro*. Det fremgår jo helt enkelt av at Jesus helbreder

gutten. For hadde denne tvil hos faren virkelig vært vantro, så hadde Jesus ikke kunnet utføre helbredelsen. Det fremgår av v. 23. Særlig klart uttales samme tanke i Mark. 6, 5-6: «Og han kunne ikke gjøre noen kraftig gjerning der . . . og han undret seg over deres vantro.»

Se nå her hvor svak, ustø og tvilende troen kan være.

Se her hvordan den i bønnens øyeblikk fellers dommen over seg selv som vantro. Og likevel er troen der. Ja, det er nok til at Jesus kan gjøre en av sine aller kraftigste gjerninger. Disiplene hadde jo prøvd å utføre denne helbredelse, men hadde ikke kunnet.

Og hva er grunnen til at en så svak, ustø og tvilende tro kan bli bønnhørt og hjulpet? Jo, den hadde troens levende kjennetegn: *den gikk til Jesus*. Og klaget der all sin nød. Ja, klaget også sin troesnød, ved å fortelle Jesus hvor troen var full av tvil.

Det innblikk vi nå har fått i bønnens og troens vesen, vil uten tvil gjøre vårt bønneliv både enklere og lettere.

For det første blir det klart for oss at bønnhørelsen ikke er avhengig av våre følelser eller tanker før, under eller etter bønner. Eksemplet med den ulykkelige far i Mark. 9 viser oss dette tydelig. Hans følelser var visst under null både før, under og etter bønner. Det hele så jo så fortvilet ut. Disiplene hadde jo prøvd å helbrede, men greidde det ikke. Så kom Jesus. Men han sa strenge ord om troen. Og da den arme mannen hadde ropt ut sin fortvilelse i de orden: «Jeg tror, Herre, hjelp min vantro», ja, mon han da ikke kjente det hele som en stengt dør?

Hans tanker var vel neppe mer oppløftende enn hans følelser. Noe av det han tenkte, får vi høre: «Om du formår noe» — han var ikke sikker på at Jesus ville greie det bedre enn disiplene. Og da han forsto av Jesu ord at det også kom an på ham selv, på hans tro, da ble det enda mer fortvilet. Han kjente det som han svinget mellom tro og vantro.

Så, dette er noe for oss, vi som ofte har det akkurat slik, når vi ber. Vi svinger mellom tvil og tro. Vi er ikke sikre på om vi ber riktig, om vi ber om noe som er etter Guds vilje. Og selv om vi kjenner oss sikre på at det vi ber om, er etter Guds vilje, så er det ofte så lite hjertelig og alvor i vår bønn at vi av den grunn tviler på bønnhørelsen, ja vi kan kjenne det nesten som spott imot Gud å be med et slikt sinn.

Da er det godt å vite at vi har tro nok når vi går til Jesus med vår nød og legger den frem for ham. Og er det mye tvil og liten tro i vårt hjerte, så kan vi gjøre, vi som mannen som kom til Jesus: vi kan begynne

med å fortelle ham om vår tvil og svake tro. Da blir det både enklere og tryggere å be.

Da behøver jeg ikke å stramme meg selv opp og få meg selv til å tro, eller prøve å jage tvilen ut av hjertet. Begge deler er jo like nyteløse. Nei, nå går det opp for meg at jeg kan komme til Jesus i en hvilken som helst sak, hvor vanskelig den så er, og jeg behøver ikke å la meg skremme av min svake tro og min tvil, men bare fortelle Jesus hvor svak min tro er. Da har jeg lukket Jesus inn i min nød. Og så tar han fatt og oppfyller min bønn.

Utdrag av Bønnens verden.

Guds kraft til frelse

Av Amund Lid

For en tid siden kom en mann til meg med et spørsmål. Han hadde grunnet på det i lengere tid, også spurt andre uten å få svar, og bad så om jeg ville forsøke å skrive litt om det i L. og Ev.

Når han så på situasjonen mellom oss troende og på det som ble forkynt og arbeidet blant de troende, da syntes han det så ut som om forkynnelsen ikke hadde den samme kraft idag som i tidligere tider. Forkynnelsen kunne høres så rett ut, men virkningen uteble stort sett, det ble ikke vekkelser og frelse og nytt liv som det ble i tidligere tider, og det var det samme enten det var prest eller legmann, i kirke eller frie organisasjoner. Og så spurte han:

Hva er det som hindrer evangeliet og forkynnelsens kraft?

Her som ellers gjelder vel det gamle ord, at det er lettere å spørre enn å svare. Og det er vel ikke gitt noe menneske å svare helt ut på det, bare Gud kan si oss årsaken til det. Svaret gir vel Gud stykkevis og delt, når Guds

ord får kaste lys over menneskene, tiden vi lever i og vårt forhold til Gud, og over forkynnelsen, gudslivet og menighetslivet slik det leves, og bare til dem som virkelig vil vite det og vil innrette sitt liv etter Gud og hans åpenbarte ord.

Jeg lovet å tenke på det, og om jeg fikk tro for det og Gud gav lys over det skulle jeg forsøke. Det er et meget aktuelt spørsmål, som er av stor betydning, så jeg tror at vi må forsøke å finne svar ut fra Guds ord — det eneste sted svaret finnes.

Evangeliet er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, det står like fast idag som det gjorde i tidligere tider, for det står skrevet at Jesus Kristus er igår og idag den samme, og blir det til evig tid. Og som Jesus er, er også hans ord og evangelium.

Skal vi finne årsaken til forkynnelsens manglende kraft og virkning, da må vi søke den hos oss mennesker. Av og til sies det etter en ulykke, at årsaken var menneskelig svikt. Her er det sikkert at den finnes hos menneskene, og ikke hos Gud.

Først og fremst må vi da undersøke forkynnelsen, om den er i samsvar med Guds ord, hvor den skiller seg fra tidligere tiders forkynnelser, og forkynneren selv og hans tro på Gud og budskapet han forkynner.

Dernest kan også årsaken finnes hos tilhørerne, deres tro eller mangel på tro, hvorledes de hører og stiller seg til Guds ord, til Helligåndens og ordets overbevisning o.s.v. Den som har øyne til å se med, han må vel se at der er en stor forskjell på hvorledes menneskene stiller seg til Gud og Guds ord, til synden og verden og tidsånden i dag og for en mannsalder siden. Frafallet er kommet mye lengere bort fra Gud i vår tid og synden og djevelen har mye større makt over menneskene enn tidligere.

Som jeg tenkte på dette kom det frem et Guds ord i min tanke fra 1. Korint. 2, 1-fg. På et møte for forkynnere for 30 år siden hadde vi dette spørsmål fremme og samtalte ut fra dette ordet. Vi trodde da at største årsaken til at Guds ord ikke fikk den virkning Bibelen sier den skal ha, den var å finne i vår forkynnelse. Derfor fikk emnet vi skulle samtale om følgende ordlyd: ,

Er vår forkynnelse bibelsk, og fører den til en sann omvendelse, frigjørelse og gudsliv?

Grunnen til at dette ble tatt frem var flere. For det første de mange i våre troende forsamlinger som ikke hadde det godt med Gud. De bekjente seg som kristne og var med i Guds rikes arbeide, men det syntes som om ordet ikke fikk frigjøre deres ånd. De strevet med seg selv og sin kristendom, og levde i spørsmålet: Er det rett med meg? og det synes som om de har grunnen for sin tro hos seg selv og i eget kristenliv.

For det andre blir det liten frukt av forkynnelsen, med tanke på vekkelser, og når det gjelder de vekkelser som kommer, ser det ofte ut for at forkynnelsen ikke makter å føre de vakte frem til gjenfødelse, frigjørelse og nytt liv i troen på Jesus. Videre ser det

ut for at de frie og gudgitte nådegaver holder på å bli bundet og borte fra våre forsamlinger.

Den direkte årsak til at emnet ble fremsatt var en hendelse på et formiddagsmøte. Forkynneren hadde til tekst om Johs. Døperen, som kom for å rydde vei for Jesus, og vinne Herren et vel beredt folk. Han skildret Johannes hvorledes han var og vi burde være, og sentrumet i hans tale ble Johannes og tilhørerne. Som jeg hørte på dette gikk det plutselig opp et lys for meg: *Han taler jo ikke slik som Johannes talte*, og dette kan jo ikke tjene til å rydde vei for Jesus inn i menneskehjertene og å berede folket til å ta imot Jesus.

Da kom Paulus sin måte å forkynne på frem i mine tanker i 1. Korint. 2. kap. «Og jeg, da jeg kom til eder, brødre, kom jeg ikke med mesterskap i tale eller i visdom og forkynte eder Guds vidnesbyrd, for jeg vil ikke vite noe iblant eder uten Jesus Kristus og ham korsfestet. Og jeg var hos eder i skrøpeligheit og i frykt og i megen beven, og min tale og min forkynnelse var ikke med visdoms overtalende ord, *men med Ånds og krafts bevis forat eders tro ikke skulle være grunnet på menneskers visdom, men på Guds kraft.*»

Det faller naturlig å dele det vi vil si i tre avsnitt: Er vår forkynnelse bibelsk, fører den til sann omvendelse, og fører den til et frigjort og sant liv med Gud?

Er vår forkynnelse bibelsk?

Guds ord er det middel Gud bruker for å frelse menneskene. Når Gud taler bruker han to helt forskjellige ord, han taler lov og han taler evangelium, og med dem har han to helt forskjellige hensigter. Ved loven forbereder Gud menneskene til å motta Jesus og hans frelse. Det ser vi av Johannes døperen som ble sendt foran Jesus for å rydde vei for ham, for å vinne Herren et velberedt folk. Og her tror jeg vi er kommet til en av de første årsakene til at evangeliet mister sin kraft. Johannes kom ikke med vise og overtalende ord, men ved åndens kraft talte han om deres

synd og overbeviste ut fra skriften hvorledes Gud ser på synden og hvorledes det går dem som lever i synd. Han forkynte dem den Hellige Gud, hans bud og lov, og formante dem til å omvende seg fra synden og følge alle Guds bud og forskrifter. De som vendte om i erkjennelse og tro, døypte han med omvendelsens dåp.

Her tror jeg vi er ved første årsaken til at forkynnelsen viser mindre av kraft og virkning i dag enn i tidligere tider. Lytter vi til forkynnelsen i vår tid vil vi merke at det blir forkynt mer om loven, hva som er dens hensikt og virkning, enn å forkynne hva loven sier. Svært ofte kan en også merke at den forkynnes med et annet siktemål enn Bibelen. Bibelen har hensikt er å åpenbare synden for menneskene, føre dem til erkjennelse av sin synd og sin fortapte tilstand — ikke i kunnskap, men ved erfaring ved å møte den Hellige Gud og ved forsøk på å etterleve Guds ord og bud. I vår tid forkynnes den oftest som humanistiske bud og leveregler, med sikte på et bedre og helligere liv. Og resultatet blir at menneskene kjenner ikke lenger den Rettferdige og Hellige Gud, og dermed mister de den respekt og ære for Gud og det hellige som tidligere tider hadde. Og resultatet blir forakt for Guds ord og synden tar overhand, uten frykt for Gud og synden og den straff og dom som venter synderen og den som ikke vil tro Guds evangelium.

I tidligere tider ble Guds lov forkynt med ånds og krafts bevis. De forkynte folket deres synder og brudd på Guds lov, og den straff og dom som ventet dem fra en Hellig og Rettferdig Gud, avsløret deres egenrettferdighet og vantro på en mer håndgripelig og forståelig måte enn idag. I dag får folket stort sett leve i sin hordom og seksualitet helt fra skolealderen, leve sammen utenom ekteskap i utukt, urenhet og skamløshet uten at noen forkynner dem deres synd og dens følger. Tusener av fosterdrap skjer og blir legalisert årlig, uten at deres synd blir dem

rettelig sagt av dem som er ansvarlig for forkynnelse og lærdom i hjem og skole. Verdslig begjær og mammonsynd og kamp for en stadig høyere levestandard får fiorere fritt uten at forkynnelsen kaster Ordets lys over avgudsdyrkelsen.

Kan vi under slike forhold vente frelse og vekkelsens tider? Og vi må spørre oss selv vi som forkynner Guds ord, er du med å vinne Herren et vel forberedt folk ved din forkynnelse? Vi er vel klar over at Jesus kom til verden for å frelse syndere, for å oppsøke de fortapte for å frelse dem. Skamløse syndere som vil leve i sin synd og vantro og forsvare dem, dem kan han ikke få komme til hjelp. Bare de som er kommet til erkjennelse av sin synd og vil bli frelst fra den, kan Jesus få frelse. Slike søker han etter, og dem kan han fullkomment frelse, sier Skriften.

Jeg husker en gammel Herrens forkynner sa en gang: Når vi skal slakte en gris sender vi ikke bud til en mann som kommer for å holde foredrag om griseslaktning, nei da sender vi bud til en slakter som bruker klubbe og kniv på grisen. Du synes kanskje det var et grovt bilde, men det er ganske treffende. Jeg er redd for at vi har flere foredragsholdere om lov og evangelium og deres hensikt og virkning, enn vi har slike som lik Johannes døperen forkynner Guds lov og evangelium og maner menneskene til erkjennelse og omvendelse.

Her tror jeg ikke at det meste av vår forkynnelse er bibelsk i dag, og derfor fører den meget sjelden til en sann omvendelse, frigjørelse og liv med Gud.

For det andre er jeg redd for at evangeliet idag ikke blir forkynt som et fritt og frigjørende evangelium, slik Bibelen forkynner det, men det blir en blanding av lov og evangelium — som i virkeligheten ikke er noe evangelium. Og vi har fått et humanistisk evangelium, der det er knyttet visse betingelser til fra vår side, som: Men du må angre, du må tro, du må ta imot det o.s.v. Og resul-

tatet blir ikke sann frelse og frigjørelse, men den fører til almen-religiøsitet som har «skinn av gudsfrukt men fornektet hans kraft» — korsets evangelium. Legg øre til det som forkynnes, og du vil høre at det er et «kjærlighetens» evangelium som er kommet i stedet for «korsets evangelium», som er en støttesten for all religiøsitet og egenrettfærdighet og en dårskap for all menneskelig visdom og forstand, men er en Guds kraft til frelse for hver den som tror.

Bibelens sanne evangelium forkynner Jesu stedfortredende liv og død for oss. Ved å gå i døden for våre synder kjøpte han oss fri fra synden, dommen og døden, ved sitt blod ble han en soning for hele verdens synder og tok bort verdens synd for Gud. «Se der er Guds lamm som tar bort verdens synd», vitnet Johannes døperen. Jesus sto opp igjen til vår rettfærdighet, og vant oss en evig utløsning, forkynner Bibelen. Og Jesus kalte sine apostler til å forkynne dette evangelium til jordens ender, forkynne det for syndere og fortapte, forkynne det av nåde, uforskyldt, som en Guds gave uten noen medvirken eller betingelse fra vår side.

Og de som tror det med hjertet, de eier det, de er kommet til troen eller er gjenfødt til et nytt liv i troen på Guds Sønn. Ingen kan forstå eller forklare dette, men det kan erfares, og det vil vise seg i et nytt åndsliv i troen på Jesus. Den derimot som ikke vil tro Guds evangelium, men forakter det og viser det fra seg, eller ikke våger seg til å tro det og vedkjenne seg det på grunn av de mange følger det vil få, han blir i synden og sin fortapte tilstand, og ingen kan redde ham ut av den evige fortapelse.

Mange er redd for å forkynne et så fritt evangelium, av frykt for at uverdige skal ta det til seg. Det skal du ikke være, for det finnes ikke annet enn uverdige mennesker, og tar en slik det til seg er det jo nettopp Guds hensikt med evangeliet, og da vil han bli et nytt menneske som takker Gud for frel-

se og syndernes forlatelse og det evige liv. Dertil så er det ingen som tar til seg det sanne evangelium, uten det er den Hellige Ånd som åpenbarer det for dem. Det er bare det falske evangelium det ubotferdige og egenrettfærdige menneske tar til seg.

Her tror jeg vi rører ved noe av de viktigste årsaker til den manglende kraft og virkning av vår tids forkynnelsen. Her ligger vel også årsaken til at de fleste av de vekkelser vi har ikke makter å føre frem til sann frigjørelse i troen på Jesus Kristus og til et varig samliv med Jesus. De fleste går trett etter kortere eller lengere tid og går tilbake til verden der de kjenner seg mer hjemme, mens andre blir varende i almenreligiøsitet av de ulike slag.

Og når saltet har mistet sin kraft, da duger det ikke til annet enn å kastes ut og trakkles på, sier Jesus.

Blir dere værende i mitt ord, da skal dere lære sannheten å kjenne, og sannheten skal frigjøre dere, sier Jesus. Og den som Sønnen får frigjort, han blir virkelig fri. (Johs. 8, 31-fg.)

Paulus sier at Kristus har ikke utsendt meg for å døpe, men for å forkynne evangeliet, *ikke med vise ord, forat Kristi kors ikke skulle tape sin kraft.* (1. Kor. 1, 17)

Jeg er redd for at vi lever i en tid da menneskelig visdom har tatt plass i menneskenes hjerter, og trengt bort den Hellige Gud og hans åpenbarte ord. Og det som verre er, er at den har trengt seg inn i det meste av forkynnelsen, slik at det som forkynnes ikke lenger er korsets evangelium som er en Guds kraft til frelse, men et menneskelig evangelium uten Guds kraft. Dette har ført til en ganske annen åndelig tilstand i vårt folk enn i tidligere tider.

Paulus ville ikke vite av noe annet enn Jesus Kristus og ham korsfestet, forat deres tro ikke skulle være grunnet på menneskers visdom, men på Guds kraft. Men vi er kommet i en åndelig tilstand der det sanne og frelsende korsets evangelium ikke lenger tåles eller

Pietismen

Ved Carl Fr. Wisløff

1. Pietismen har ikke først og fremst noe å si oss angående vår ytre ferd som kristne. Det er ytterst beklagelig og helt misvisende å begynne å snakke om «adiafora» straks man begynner å drøfte pietismen. Andre tider må nødvendigvis stille andre krav i så måte. Vi har våre problemer, tidligere tider hadde sine.

2. Pietismen har derimot stadig noe å si om hvor nødvendig det er å fødes på ny for den som vil gå inn i Guds rike. Pietismen kom som en protest mot utvortes kristelighet i en tid hvis fare var å hevde gudsfryktighets skinn, men fornekte dens kraft.

Til alle tider vil der være fristelser i retning av å tenke at religiøsitet er det samme som kristendom. Vi trenger en salt og sunn pietisme som kan si NEI til dette. Ikke all «åndelig» tale er et sant evangelium, det gjelder å prøve åndene om de er av Gud. Ikke all religiøs iver er det samme som en sann og virkelig tro. Ikke alt som gir seg ut for kristendom er sann og ekte kristendom. Du må fødes på ny om du skal se Guds rike.

Av døyte vrimler stad og land, Men hvor er troens brann?

blir mottatt - endog i kristne forsamlinger. Vi er blitt et almen-religiøst folk i det ytre, men et folk i rask fart på frafallets veg bort fra Gud.

Hva kan hjelpe oss? Intet annet enn det gamle korsets evangelium, som er et anstøt og en dårskap for det naturlige menneske, men er en Guds kraft til frelse for hver den som tror. Vi trenger forkynnere som våger å forkynne som Guds ord, foreldre og lærere som selv tror og lærer som Guds ord. La det være vårt bønneemne, for det er det vårt folk trenger fremfor alt annet.

Du ble et Guds barn i dåpen, men er du et Guds barn i dag?

3. Pietismen har noe å si oss om det kristne brodersamfunns verdi. Normalt kristenliv kan bare leves i samfunnet av de troende. - Dette står i dag overfor mange farer som truer dets eksistens. Det står i fare for å vannes ut av vrang lære og ugjenfødt religiøsitet. La oss stride og kjempe i bønn og offer for det kristne brodersamfunn.

4. Pietismen har noe å si oss om nådegavens betydning i Guds rike. Til alle tider fristes vi til å tenke at når vi bare har embeder, institusjoner og sekretærer og emisærer - ja så må alt være i orden. Bare apparatet fungerer så er alt i orden.

Men det er ikke slik. Det gamle Israel står for oss som et eksempel. Hvor ofte sov ikke folket fordi et selvbevist presteskap forkynte: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel er her! Også var Guds øyne likevel bortvent fra folket for dets synders skyld. Tidligere kristne generasjoner spurte ikke først og fremst etter titler og embeds-rang. De lytter til den som talte med Ånds kraft og bevis, enten denne var «en ringe bonde-søn» eller en teologisk professor. Vi skulle lære av pietismen å spørre etter nådegavene. Vi trenger virkelig nådegaver som kan tale til oss med Ånd og kraft.

5. Vi trenger stadig pietismens påminnelse om forsakelsens plass i kristenlivet.

Bort verden av mitt sinn og øye!

Din lyst du selv beholde må,
som meg ei mere kan fornøye
enn støvet som jeg treder på.

På dette punkt står vi svakt i dag. Det gjelder ungdommen, og det gjelder de eldre. Hvem er i dag villig til å nekte seg selv noe for Guds rike skyld? Hvorfor er det så vanskelig å få unge kristne til å ta på seg for-

pliktende oppgaver - f. eks. i søndagsskole eller Yngresarbeid? Javel, aksjoner og andre skippertak, det går an. Men det jevne, oppofrende arbeid uke etter uke, år etter år? Da blir det tynnere i flokken. De gamle kristne blir anklaget for å skille seg fra verden ved utvortes kjennetegn. Men det skal i hvert fall ingen beskylde våre dagers unge kristne for! De unge bekjennere går med samme slags antrekk som verdens lettsindige ungdom. Unge kristne kvinner opptrer av og til så uanstendig kledd at det er en skam. Vi som eldre er har også mye å skamme oss over. Vi er verdslige, det er saken.

Det er fare for at vi holder på å oppdra til en morokristendom som det ikke er saltets kraft i.

Den tyske presten Wilhelm Busch sa for flere år siden at i våre dager hadde ikke Demas behøvd å forlate oss om han hadde fått kjærlighet til verden (2. Tim. 4, 10). Han hadde bare fått en lederjobb i ungdomsklubben.

Vi synes nok de gamle var for strenge. Og sant nok, det går nok ingen vei tilbake akkurat dit hvor de stod. Vi skal i det hele tatt ikke forsøke å etterlikne noen. Men det kan være bare liten tvil om at vi trenger en pietistisk vekkelse i retning av vilje til forsakelse av verden og alt dets vesen. Det heter likevel: Mine barn, elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden! 1. Johs 2, 15.

Fra boken «Levende Pietister»

De viktigste frukter av Kristi død og oppstandelse

Av C. O. Rosenius

Jesus vil være din bror

På oppstandelsens dag ser jeg igjen paradiset, ja, himmelen og vår tapte barnerett gjenopprettet. Jeg ser engler tale med menneskene som med søsken. Jeg hører at Jesus kaller syndere brødre. Synden er sont, de troende er frigjorte, rettferdige og rene i Guds dom. Loven dømmer ikke mer den som er i Kristus. Døden har ikke mer makt til å beholde oss, da vår oppstandne bror er førstgrøden av de hensovede (1. Kor. 15, 20)

Det merkeligste som vi merker ved Jesu grav, er at Jesus nå kaller sine disipler «brødre». Maria står ved graven og gråter. Jesus åpenbarer seg for henne og sier: «Gå til mine brødre og si til dem: Jeg farer opp til min Far og eders Far, og til min Gud og eders Gud!»

Vi vet jo at han ikke før hadde kalt dem

brødre. Han hadde kalt dem venner, vist dem all sin kjærlighet og sagt at den som gjorde hans vilje, var hans bror og søster. Men han hadde ikke kalt dem brødre. Men nå da forsoningsverket var fullbrakt, da menneskenes barneforhold til Gud var gjenopprettet, begynner han å bruke navnet brødre og sier: «Min Far og eders Far, min Gud og eders Gud.»

Det får sin særlige betydning når vi vet at dette er det første Herren taler etter sin oppstandelse. For det store mål for Kristi forsoning var jo å gjenopprette det tapte barneforhold til Gud. Alt hva forsoningen utrettet, sone synden, ta bort lovens forbannelse og la en evig rettferdighet komme, er bare deler av et eneste stort verk: gjenopprettelsen av vår tapte barnerett.

For dette er hovedsaken: Mennesket ble skapt til Guds barn og arving. Da dette bar-

neforholdet var blitt forstyrret ved syndefallet, skulle kvinnens sæd gjenopprette det. Og den som tviler på at dette virkelig er skjedd, får nå høre av Jesus: Mine brødre! Dette er det første han taler etter sin oppstandelse, og således har han lagt vekt på å gjøre oss oppmerksom på dette. Den som ikke merker noe stort og guddommelig her, må ha et lukket sinn.

Så har Jesus brutt ned skilleveggen. Gud og mennesket er atter forent. Det som var forstyrret, er gjenopprettet: barnets forhold til far. Så er Guds Sønn blitt den førstefødte blant mange brødre (Rom. 8, 29). Her er en dybde og en høyde som overgår all forstand: Gaven er stor og våre hjerter for trang!

Jesu blod gjelder

«Mine brødre», sier Herren. Men det er disiplene, sier du, som hadde fulgt ham i tre år, som var fromme og hellige. Hva trøst har vi av det?

Men har du ikke forstått at formålet med Kristi forsoning var vårt barneforhold til Gud, og det skjedde ikke bare for noen venner, men for hele verden? Har du ikke tenkt på at du tusen ganger har sagt: Fader vår, du som er i himmelen?

Dette er jo urimelig for fornuften og følelsen at vi skal få den ære å være Kristi brødre. Men hva sier Skriften — hva sier Jesus selv: «Jeg i dem og de i meg, liksom du, Far, i meg og jeg i deg.» Er det bare apostlene dette gjelder? Nei, sier Herren. «Jeg ber ikke for disse alene, men også for dem som ved deres ord kommer til å tro på meg, at de alle må være ett, liksom du, Far, i meg og jeg i deg.»

Det gjelder derfor for alle tider og slekter. Vi synes det er altfor stort. Men har Kristus noensinne gjort forskjell på mennesker? Ikke engang Jesu mor hadde noe fortrin. Det er *mennesket* som er så dyrbart for ham, og ikke den og den person. Det er bare den forskjell at de troende ligger ved hans hjerte, men de vantro er langt borte.

Men det som framfor alt gjør denne hilsen så vidunderlig, er at disiplene fikk den akkurat på den tid da de hadde syndet aller mest. Her ser vi frukten av Kristi død og oppstandelse! Synden er tilintetgjort, så den ikke lenger tilregnes eller fordømmer dem som tror på ham.

Her ser vi hva disse ordene inneholder: «Kristus er død for våre synder og oppstanden til vår rettferdighet», eller: «Er Kristus ikke oppstanden, da er I ennå i eders synder.» Her ser vi at apostlene for alvor trodde at de ikke var i deres synder lenger, og det bare fordi Kristus var død og oppstanden for dem.

Ved Kristus har vi et nåderike, så synden tilregies oss ikke så lenge vi blir i ham. Vi blir nok tukket, men nåden og barneforholdet er urokkelig så lenge vi med all vår elendighet holder oss til Kristus, dømmer oss selv, avstår fra synden og søker vår rettferdighet og helliggjørelse i Kristus.

Hovedsummen av hele evangeliet er at Kristi blod renser oss fra alle våre synder. Men når dette skal prøves, er vi som nybegynnere. Vi kan nok tro så lenge livet går sin vante gang. Men om vi som disiplene skulle falle dypt i synd, hvorledes kunne vi da tro? Vi måtte jo komme i det største mørke, om vi ikke var forblindet av en falsk tro.

— — —

Så ser vi at også i slike stunder gjelder Kristi blod. Vi kan holde fast på nåden som veier opp all vår synd. Men i en slik nød viser det seg at om vi har hele evangeliet i hodet, har vi neppe et sennepskorn av tro i hjertet. Vi erkjenner med munnen at vi er svære syndere som bare i Kristus er rettferdige, men samtidig skal vi ha den trøst at vi er ganske fromme og gode kristne. Blir vi virkelig prøvet, gjelder ikke Kristi blod lenger.

Men slik skulle det ikke være! Å bli fortvilet, å gå ut og gråte bittert, det er helt på sin plass. Men å slippe håpet, det er ikke å ha forstått hva Kristus har gjort. Da tror vi ikke som apostlene at når Kristus er oppstanden,

Streb etter de åndelige gaver, men mest etter å tale profetisk

(1. Kor. 14, 1, 39)

Vår Gud gir gaver, åndelige og timelige. Av førstnevnte kategori nevner vi nådegavene, som Gud gir til individet og fellesskapet. - Alle som tror på Kristus får en eller flere nådegaver.

Den levende menighet blir i Skriften sammenliknet med en organisme, et menneskelegeme. Når lemmene er friske, samarbeider de for å samle kraft til arbeid og innsats. Således også i det hellige samfunn i blant oss. Harmoni i foreningen, i alle kombinasjoner av lag etc. med kristent fortegn, er dette av livsviktig betydning.

I 1. Korint 14 blir dette tema behandlet av apostelen Paulus, og han gir en beskrivelse av den store kraft som blir den forsamling til del, som streber etter å *tale profetisk*. Vi tillater oss å referere 1. Kor. 14, 25-25 : «Om alle taler profetisk, og det kommer inn

en vantro eller ukyndig så refses han av alle og dømmes av alle, hans hjertes skjulte tanker åpenbares, og så vil han falle på sitt ansikt og tilbe Gud, og vitne at Gud sannelig er blant dere.»

Paulus setter en nådegave øverst på rangstigen, ide t han proklamerer : Streb etter å tale profetisk !» Han sier indirekte at denne gave gir den største velsignelse.

Det finnes adskillig uklarhet om hva det vil si å tale profetisk, i den troende menighet. En kjent dansk prest tolker ordene således : «Profetisk tale består av et vitnesbyrd, fremkommet ved den Hellige Ånds åpenbaring.» Desverre finnes det kr. forsamlinger, hvor vitnesbyrdet - av en eller annen grunn - sjelden blir å høre. Vi forakter ikke preken, korsang etc., men har noen et kall til å vitne om det han har sett og hørt i Guds åpenbarte ord i livet med Gud, synes vi at han må få anledning til å benytte seg av vitnesbyrdet.

Det finnes noen, som prøver nye metoder for å samle folk om evangeliets budskap, og vi vil ikke legge hindringer i veien for disse. Vi vil likevel anbefale alle misjonsvenner å prøve vitnesbyrdet, ikke minst fordi vi har opplevd de store vekkelser. Et eksempel : En ydmyk predikant gikk på talerstolen, og talte, som regel bare femten minutter. Så fulgte levende vitnesbyrd og lovsang. Folk fra nær og fjern fylte møtesalen uke etter uke, og mange kom til troen.

Johan Låstad

ne ut? Men når jeg ber ham ransake mitt hjerte, vet jeg at han ikke kan la meg være på gale veier uten at jeg vet det.

Han er også den som kan virke i meg alt det som er nødvendig. Han kan vekke og sønderknuse, han begynner og fullender. «Gud virker i oss både å ville og å gjøre etter hans velbehag.»

Men hvorfor blir så ikke alle frelst? De friske søker ikke lege, men de som har vondt. Disiplene på vei til Emmaus var bedrøvet. Det er hos slike han kan virke. Ingen som i mørke søker til hans ord, skal noensinne bli til skamme. I Ordet eller i nattverden skal han alltid kjenne igjen sin Frelser og hans hjerte bli brennende. For en slik bror og en slik hyrde har vi.

Fra Veiledning til fred

er vi ikke i våre synder.

Vi skal vite at vi med en slik halv tro aldri kan holde ut striden. For før eller senere kommer nok store prøvelser. Vi kan ikke riktig begripe det før de virkelig store prøvelser og fristelser angriper oss. Bare se hvordan mange troende nesten holder på å bukke under av synd og djevelens angrep, når den onde dag kommer.

Derfor er det nødvendig at vi lærer grundig hva Kristus har gjort for oss, og i god tid innstiller oss på fristelsene, ikke bare ved å holde oss våkne og å be, men også ved stadig å få mer av kunnskapen om Kristus.

Jesus går med deg til Emmaus !

Da Kristus påskemorgen var oppstanden, hilste han disiplene med navnet brødre. Om dette skriver Luther : «Det er sant at jeg har syndet og er helt uverdig til å være Kristi bror. Men hvis jeg ikke trodde dette som Kristus har vunnet for meg ved sin død, gjorde jeg utenom alle andre synder også den at jeg fornektet Kristi gjerning og beskyldte ham for løgn. Det må Gud bevare meg fra.

Derfor vil jeg heller si : Jeg vet nok at jeg er uverdig og at jeg mer skulle være djevelens enn Kristi bror. Men nå har Kristus sagt at jeg er hans bror, da han er død for meg som for Peter, liksom han var en synder som jeg. Kristus ber meg at jeg uten tvil skal tro ham og ikke bry meg om at jeg er uverdig og full av synd. For han vil jo ikke selv bry seg om det eller huske på det. Når han nå ikke vil vite av det, men lar det være dødt og begravd — hvorfor skulle da ikkje jeg la det være slik og bare hjertelig love, takke og elske min kjære herre for en slik usigelig nåde? Om jeg derfor er besværet av synd, bør jeg ikke avslå hans store nåde. Tror jeg det ikke, er det min skade. Men det er derfor ingen løgn, men det står fast hos ham.»

I beretningen om de to disiplene på veien til Emmaus finner vi en annen stor trøst i påskeevangeliet. Her har Jesus vist oss hvor-

dan han vil vandre sammen med oss, når vi i mørke og vantro kommer bort fra de andre. Vi hadde tusen ganger gått vil, dersom Herren ikke selv bevarte oss, oppsøkte oss på de ville veier, fant oss igjen og førte oss tilbake til nådestanden.

Vi kan ikke våke uten at en eller annen synd eller vantroens mørke overfaller oss, så vi ikke vet hvor vi er kommet. Da sukker vi : Å, om jeg visste hvor jeg er ! Alt er dødt og mørkt i mitt hjerte. Hverken Ordet eller bønne smaker. Kristus er kommet bort for meg, men det er min egen skyld.

Om Herren nå overlot oss til oss selv, var vi fortapt. Slik var det også med disse disiplene. Men midt i mørket kom Herren og vandret sammen med dem. Men om noen hadde sagt at det var han som kom, ville de ha sagt at det var den største urimelighet. De trodde han var død.

Dette bekrefter Luthers ord at når du føler deg aldeles død, uten tro, uten kjærlighet og uten omsorg og lengsel etter det, da ser han deg dypere inn i hjertet og finner at du ikke hadde noe imot om ditt hjerte var brennende av tro og kjærlighet. Når du savner dette liv, denne tro og kjærlighet, og dette gjør deg bedrøvet, er troen ikke død, og Kristus ikke borte, men går med deg til Emmaus.

Men det er først etter at han har opplatt skriftene for oss, og vi der kjenner ham igjen og hjertene brenner i oss, at vi forstår at han slett ikke var helt likegyldig for oss.

Men lovet være Gud! Jesus skal også søke opp og frelse dem som virkelig er kommet bort. I hvilken tilstand du enn er, kan han alene hjelpe deg. Bare han vet hvordan vi har det, og er den eneste som kan hjelpe i all nød. Kan du ikke bedømme hjertets tilstand, kan han ransake hjertet. «Jeg er Herren som ransaker hjertet», sier han.

— — —
Lovet være Gud at han ikke har sagt at jeg skal ransake det ! Hvorledes kunne jeg våge min sjels evige skjebne på det jeg kunne fin-

Sommarskulane sommaren 1978

1. Sommarskule på Bakketun Folkehøgskule Verdal 30. juni til 4. juli. Leiar: Olav A. Dahl. Talarar: Tore Nilsson, Reidar Linkjendal, Amund Lid, Godtfred Nygård.
PROGRAM:

Fredag 30. juni:

Kl. 19.00 Samling og kveldsmat.
» 20.00 Møte ved Lid.

Lørdag 1. juli:

Kl. 10.00 Bibeltime ved Linkjendal.
» 11.30 Bibeltime ved Lid
» 17.00 Bibeltime ved Nilsson
» 20.00 Møte ved Nygård. Offer til Lov og Evangelium

Søndag 2. juli:

Kl. 10.00 Bibeltime ved Lid
» 11.30 Bibeltime ved Nygård. Offer til misjonen.
» 17.00 Bibeltime ved Linkjendal
» 20.00 Møte ved Nilsson

Mandag 3. juli:

Kl. 10.00 Bibeltime ved Linkjendal
» 11.30 Bibeltime ved Nygård
» 17.00 Bibeltime ved Lid
» 20.00 Møte ved Linkjendal

Tirsdag 4. juli:

Kl. 9.00 Frukost, andakt etter frukost, avreise.

Send innmelding før 20. juni til Amund Lid, 5600 Norheimsund, helst skriftleg med namn og adresse. Telefon Norheimsund 75.

Full pensjon med oppreid seng kr. 90,00 pr. døgn, uten oppreidd seng kr. 80,00 pr. døgn. Dei som vil bu i telt eller campingvogn og stella maten sjølv kr. 25,00 pr. døgn.

2. Sommarskule med årsmøte i Sannidal, ved Kragerø 12.-16. juli. Leiar: styret. Talar-

ar: Tore Nilsson, Godtfred Nygård, Amund Lid, Reidar Linkjendal, Olav Aakhus.

PROGRAM:

Onsdag 12. juli:

Kl. 19.00 Samling og kveldsmat
» 20.00 Møte ved Linkjendal

Torsdag 13. juli:

Kl. 10.00 Årsmøte, form. leier, andakt ved Nygård.
» 17.00 Bibeltime ved Nilsson over emne: Guds hvile og arbeid.
» 20.00 Møte ved Aakhus. Offer til Lov og Evangelium.

Fredag 14. juli:

Kl. 10.00 Bibeltime ved id
» 11.30 Bibeltime ved Nilsson over emne: Guds arbeid og hvile.
» 17.00 Bibeltime ved Aakhus.
20.00 Møte ved Nygård

Lørdag 15. juli:

Kl. 10.00 Bibeltime ved Nilsson over emne: Guds barns hvile
» 11.30 Bibeltime ved Nygård
» 17.00 Bibeltime ved Lid
» 20.00 Møte ved Tore Nilsson

Søndag 16. juli:

Kl. 11.00 Møte ved Tore Nilsson. Offer til misjonen.
» 13.00 Middag som avslutning på sommarskolen.

Send innmelding før 1. juli til Oddvar Lønnerød, 3768 Vadfoss. Telefon 036 - 83418

Prisen for opphaldet kr. 220,00 for voksne, kr. 110,00 for dei under 15 år, under 6 år går fritt. For telt plass og campingvogn kr. 10,00 pr. døgn. Prisen for opphaldet er for heile sommarskolen.

Alle må ta med spisebestikk og sovepose eller sengtøy.

3. Sommarskule på Lundheim Folkehøgskule, Moi 26.-30. juli. Leiar : Godtfred Nygård. Talarar : Odd Dyrøy, Amund Lid, Godtfred Nygård , Olav Aakhus.

PROGRAM :

Onsdag 26. juli :

- Kl. 19.00 Samling og kveldsmat
» 20.00 Møte ved Dyrøy

Torsdag 27. juli :

- Kl. 10.00 Bibeltime ved Lid
» 11.30 Bibeltime ved Aakhus
» 17.00 Bibeltime ved Dyrøy
» 20.00 Møte ved Nygård, offer til Lov og Evangelium

Freitag 28. juli

- Kl. 10.00 Bibeltime ved Lid
» 11.30 Bibeltime ved Dyrøy
» 17.00 Bibeltime ved Lid
» 20.00 Møte ved Aakhus

Lørdag 29. juli :

- Kl. 10.00 Bibeltime ved Aakhus
» 11.30 Bibeltime ved Dyrøy
» 17.00 Bibeltime ved Nygård
» 20.00 Møte ved Lid

Søndag 30. juli :

- Kl. 10.00 Møte ved Dyrøy. Offer til misjonen
» 11.30 Møte ved Lid
» 13.00 Middag som avslutning på sommarskolen.

Send innmelding før 15. juli til Amund Lid 5600 Norheimsund, helst skriftleg med namn og adresse, då Lid er borte på sommarskule 12.-16. juli. Telefon er Norheimsund 75.

Prisen for opphaldet er kr. 100,00 pr. døgn frå 3-12 år kr. 50,00 pr. døgn. Under 3 år fritt.

Unge og eldre er hjarteleg velkomen til sommarskulane !

Styret

MITT HJERTE VÅKER

(Salomos Høysang 5, 2)

Jeg sover, men mitt hjerte våker, da lyder min elskedes røst - han banker på : Lukk opp for meg min søster, min veninne, min due, du rene ! For mitt hode er fullt av dugg, mine lokker av nattens dråper. Jeg sa jeg har tatt av meg min kjortel, skulle jeg da ta den på igjen.

Vi ser av disse vers, som er mye lik med Laodikeamenigheten (Åpenb. 3, 17) at bruden er blind for det som brudgommen har å gi, som også bruden trenger. Men vi ser også i Høysangen at bruden angret og lette etter brudgomen og fant ham (Høysangen 8, 5)

Det som brudgommen hadde i Det gamle testamentet var dugg og nattens dråper. Det som brudgommen har i Åpenb. 3, 18-20 er gull glødet i ild, og kvite klær, øyensalve og nattverdsamfunn med Jesus.

Hva disse forskjellige ting er vil en skjønne og erfare når en tar imot dem.

Karsten Paulsen